

Λίγο μετά το 2000 π.Χ. υψηλές τεχνικές στην τέχνη της χρυσοχοΐας φθάνουν στην Κρήτη από τη Βαβυλώνα μέσω Συρίας και συντελούν στην αλματώδη εξέλιξη την μινωικής τορευτικής. Όταν η μινωική επιρροή εξαπλώθηκε στην Αργολίδα, η τέχνη αυτή άρχισε να αναπτύσσεται ραγδαία και στην ηπειρωτική Ελλάδα.

Στην τεχνοτροπία των κοσμημάτων των λακκοειδών τάφων εμφανίζεται μεγάλη ποικιλία. Εκτός από την πολύ διαδεδομένη σφυρηλάτηση, που ονομάζεται επίσης έκτυπη ή έκκρουστη τεχνική (*repousse*'), στη μυκηναϊκή χρυσοχοΐα συνηθίζεται επίσης η συρματερή τεχνική (*filigrane*), η κοκκίδωση (*granulation*) και η ένθεση με πολύτιμους ή ημιπολύτιμους λίθους (*inlay*).

Η συρματερή τεχνική είναι χρυσοκόλληση χρυσού σύρματος σε χρυσή βάση. Ο τρόπος με τον οποίον κολλούσαν τις κουκκίδες ξεχάστηκε γύρω στο 1000 μ.Χ. και μόνο πρόσφατα ανακαλύφθηκε ξανά. Έτσι, είναι σήμερα γνωστό ότι οι κουκκίδες συνεκολλούντο στη χρυσή βάση με μείγμα αλάτων χαλκού και κόλλας. Με τη θέρμανση δημιουργείται μια χημική ένωση, με αποτέλεσμα να μένει στη βάση μόνο μια λεπτότατη στρώση χαλκού που συγκρατούσε τις κουκκίδες. Η τεχνική της ένθεσης, η οποία ουσιαστικά είναι μια περικλειστή τεχνική, συνίσταται στην ένθεση πολύτιμων ή ημιπολύτιμων λίθων σε χρυσές κυψέλες. Η τεχνική αυτή κατάγεται από τη Μεσοποταμία και εμφανίζεται γύρω στο 3000 π.Χ. σε κοσμήματα των τάφων της Ur. Κοσμήματα με ένθετη διακόσμηση εμφανίζονται στο Αιγαίο από τον 17ο αι. και γίνονται πολύ αγαπητά από το 1450 π.Χ. Στην τεχνική της ένθεσης περιλαμβάνεται και η τεχνική του περικλειστού σμάλτου (*email cloisonne*') που εμφανίζεται μετά το 1450 π.Χ., και στην οποία δεν χρησιμοποιούνται λίθοι, αλλά χρωματιστή υαλώδη μάζα που "χύνεται" μέσα στις κυψέλες. Τέλος, τον 15ο αι. εμφανίζεται στο Αιγαίο και η τεχνική του εμπέστου σμάλτου, η οποία καθώς φαίνεται είναι αιγυπτιακή δημιουργία. Σύμφωνα με την τεχνική αυτή το σμάλτο εμπίεζεται σε σφυρηλατημένες κοιλότητες.

Η τεχνική της ένθεσης χάνεται στους Σκοτεινούς Αιώνες και εμφανίζεται πάλι γύρω στο 700 π.Χ. όταν την διέδωσαν ξανά οι Φοίνικες. Την τεχνική του περικλειστού σμάλτου την συναντούμε στην αρχαία Αίγυπτο, καθώς και στη μυκηναϊκή Ελλάδα. Μετά από την καταστροφή των μυκηναϊκών ανακτόρων ξεχάστηκε, και πολλούς αιώνες αργότερα την επανέφεραν σε χρήση οι βυζαντινοί χρυσοχόοι.

Πολλά κοσμήματα έχουν βρεθεί στους λακκοειδείς τάφους. Είναι πλούσια σε χρυσό, αλλά από καλλιτεχνική άποψη δεν είναι όλα αξιοπρόσεκτα δημιουργήματα, εκτός από ορισμένα που είναι μάλλον έργα Μινωιτών. Η διαφορά της ποιότητας των κοσμημάτων σε σύγκριση με τα όπλα είναι μεγάλη και αυτό οφείλεται ίσως στο ότι τα περισσότερα κοσμήματα είχαν κατασκευαστεί αποκλειστικά για νεκρική χρήση, ενώ τα όπλα ήταν πολύτιμα αντικείμενα που βρίσκονταν στην κατοχή του νεκρού όταν ζούσε.

